

Νεκταρία Μαρκάκη

Cuba Libre

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΑΦΗΜΑ

CUBA LIBRE

ΝΕΚΤΑΡΙΑ ΜΑΡΚΑΚΗ

1η έκδοση: Θεσσαλονίκη, Απρίλιος 2022

ISBN: 978-618-5494-88-9

Copyright © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΑΦΗΜΑ

Επιμέλεια: Κατερίνα Τσαμπά

Σχεδιασμός Εξωφύλλου: Νάγια Γούγου-Μητροπούλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΑΦΗΜΑ

ΣΤΡ. ΕΞΑΔΑΚΤΥΛΟΥ 5, 546 35 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τηλ./Fax: 2310.248272, e-mail: grafima@grafima.com.gr

www.grafima.com.gr ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΑΦΗΜΑ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η ολική ή μερική αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό και ηχογράφησης, ή όπως αλλιώς, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

Κανείς δε σε γνωρίζει.
Όχι. Κανείς.
Όμως εγώ σε τραγουδάω.
Εγώ θα τραγουδώ παντοτινά
το ωραίο προφίλ σου και τη χάρη σου.
Τη φημισμένη φρόνηση της γνώσης σου.
Τη δίψα σου για θάνατο,
τη γεύση των χειλιών σου.
Τη θλίψη που είχε μέσα της
η θαρραλέα χαρά σου.

Φεντερίκο Γκαρθία Λόγκα

Κεφάλαιο 1

Τα μάτια μου άνοιγαν πάντα πριν χτυπήσει το ρολόι, όσες ώρες κι αν είχα κοιμηθεί, από τότε που βγήκα στον κόσμο ανεξάρτητος, μακριά από την προστασία που μου παρείχαν οι γονείς μου. Στην αρχή δεν είχα δώσει σημασία. Μία απλή σύμπτωση ήταν, αλλά όσο περνούσε ο καιρός αναρωτιόμουν όλο και περισσότερο γιατί το μυαλό μου έπαιζε τέτοια παιχνίδια. Γιατί πάντα, μα πάντα, ξυπνούσα δύο λεπτά πριν το καταραμένο το ξυπνητήρι άρχιζε να κάνει πάρτι. Μπορεί να ζούσα με πρόγραμμα τα τελευταία χρόνια προσπαθώντας να προσαρμοστώ σε ένα είδος καθημερινότητας μέσα στην οποία δε με έβλεπα να τα καταφέρνω, αλλά δε φανταζόμουν ποτέ πως ο εγκέφαλός μου θα λειτουργούσε τόσο προγραμματισμένα. Με τρέλαινε αυτή η μικρή λεπτομέρεια. Είχα πάθει εμμονή μαζί της.

Πάντα η πρώτη μου κίνηση ήταν να κλείσω το ξυπνητήρι πριν αρχίσει να χτυπάει σαν τρελό, αλλά εκείνο το πρωινό με είχε πιάσει ένα παράλογο πείσμα και, παρότι τα μάτια μου ήταν ορθάνοιχτα δύο λεπτά πριν χτυπήσει, δεν έκανα τον κόπο να το απενεργο-

ποιήσω. Ήθελα να το ακούσω να χτυπάει. Είχα ξεχάσει τον ήχο του. Το περίμενα καρτερικά, λες και θα έφερνε την αλλαγή που περίμενα χρόνια να έρθει, μα παρ' όλα αυτά, μόλις χτύπησε τινάχτηκα τρομαγμένος με την ανάσα κομμένη λες και έσκασε βόμβα μπροστά μου. Τότε μόνο κατάλαβα πως το υποσυνείδητό μου προσπαθούσε να με προστατέψει τόσο καιρό. Μόλις άκουσα τον χτύπο του ξυπνητηριού, το άγχος με επισκέφτηκε αμέσως προκαλώντας μου, άνευ λόγου, τρομερή αγωνία για το ξεκίνημα της μέρας.

Κάθισα στο κρεβάτι με τα δάχτυλα των ποδιών να ακουμπάνε το πάτωμα και δύο πράγματα πέρασαν από το μυαλό μου ενώ προγραμματίζα το ρολόι για το επόμενο πρωινό: κοιμήθηκα πέντε συνεχόμενες ώρες, που σήμαινε πως είχα κάνει νέο προσωπικό ρεκόρ –αφού περισσότερο από τέσσερις ώρες καθημερινά σπάνια κοιμόμουν– και επίσης, ποιος στο διάολο μπορεί να αντέξει άλλο ένα καλοκαίρι στη Μαδρίτη; Αυτή η πόλη πάντα έμοιαζε σαν τις πύλες της κολάσεως τους καλοκαιρινούς μήνες και στη σκέψη πως θα έπρεπε να ανεχτώ για μία ακόμη μέρα τον ιδρώτα, τον ήλιο που δε χανόταν πριν τις εννέα και που έκαιγε μαρτυρικά ως εκείνη την ώρα, αλλά και την γκρίνια για τη ζέστη που έκανε, τρελαινόμουν. Ήδη το πάτωμα έκαιγε και ήταν μόλις εφτά το πρωί. Ευτυχώς, ο Ιούλιος θα έφευγε σύντομα για να δώσει τη θέση του στον Αύγουστο, που ευελπιστούσα να είχε λίγο οίκτο και να έφερνε μαζί του λίγη δροσιά.

Ήξερα πως κοροΐδενα τον εαυτό μου. Ο μόνος τρόπος για να έβρισκα λίγη δροσιά στην πόλη, ήταν να πέσω μέσα στο πρώτο σιντριβάνι που θα έβρισκα μπροστά μου.

Δεν έχασα άλλο χρόνο. Έτρεξα στο μπάνιο για να κάνω ένα ντους ώστε να φύγει από πάνω μου αυτή η πυρά που έκαιγε το δέρμα μου. Δεν κοιτάχτηκα καν στον καθρέφτη ενώ ετοιμαζόμουν, αφού όλα τα έκανα μηχανικά, όπως κάθε πρωί. Έπλυνα τα δόντια μου, ξυρίστηκα ελαφρά με την ηλεκτρική μηχανή αφήνοντας πάντα λίγο γενάκι, πέρασα στα μαλλιά λίγο ζελέ για να μη φαίνομαι απεριποίητος και ντύθηκα στα τυφλά, πλέον, αφού τα ίδια ρούχα φορούσα κάθε μέρα. Πουκάμισο, γραβάτα και υφασμάτινο παντελόνι. Ξεκούμπωσα τα μανίκια και τα ανέβασα ως τους αγκώνες για να μπορέσω να βγάλω τη μέρα που είχε ξεκινήσει και τυπικά πλέον. Χρειαζόμουν καφέ επειγόντως.

Πέρασα από το σαλόνι, όπως κάθε πρωί, όπου η σύντροφός μου, η Μάιτε, έκανε την πρωινή της γιόγκα. Είχε ανάψει τα αρωματικά κεριά της... Ανέκαθεν μου έφερναν αναγούλα! Είχε μερδέψει πόδια και χέρια μαζί σε μία παράξενη θέση που μου προκάλεσε πόνο μόνο που την είδα. Προσπάθησα να μην την ενοχλήσω, όχι για να μην της χαλάσω τη γυμναστική, αλλά γιατί είχα βαρεθεί να μου λέει συνέχεια πως έπρεπε να κάνω γιόγκα για να βρω τη χαμένη μου ευεξία. Όσες φορές κι αν προσπάθησα να της εξηγήσω πως προτιμούσα τις μπουνιές από τα τεντώ-

ματα, καταλήγαμε να τσακωνόμαστε άσχημα. Γιατί αυτή ήταν η σχέση μας τα τελευταία δύο χρόνια, βρίσκαμε τις πιο χαζές αφορμές για να ξεσπάσουμε τα νεύρα μας και κανείς από τους δυο μας δεν παραδεχόταν πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Γιατί όταν ένα ζευγάρι αρπάζεται για τη γιόγκα υπάρχει πρόβλημα.

Δεν πρόλαβα να φτάσω στην κουζίνα. Την άκουσα να με καλεί αναγκάζοντάς με να αφήσω κάτω την κούπα μου που ήταν ακόμη άδεια από καφέ. Αν το βλέμμα μπορούσε να σκοτώσει, θα με είχε σκοτώσει μεμιάς. Με πλησίασε με αργό βήμα. Ακόμα κι αυτό πάνω της είχε γίνει επιτηδευμένο. Μερικές φορές την κοιτούσα κι αναρωτιόμουν πού έχει πάει εκείνο το κορίτσι που ερωτεύτηκα πριν δεκατέσσερα χρόνια. Είχε δώσει τη θέση της σε μία γυναίκα έτοιμη για όλα, μία γυναίκα τόσο επικεντρωμένη στην επιτυχία της σε σημείο να ξεχνάει πως η ζωή δεν ήταν μόνο η δουλειά. Δεν την κατηγορούσα, άλλωστε κι εγώ έτσι ήμουν. Ήταν ο λόγος που υπήρξε έλξη μεταξύ μας πριν τόσα χρόνια, αφού είδα στο πρόσωπό της κάποια που δε θα εκνευριζόταν μαζί μου αν αποφάσιζα να δουλέψω μία ώρα παραπάνω. Εκείνη είδε κάποιον που μπορούσε να συναγωνιστεί και, ίσως να ξεπεράσει, για να αποδείξει πως οι γυναίκες μπορούν να αναρριχηθούν γρηγορότερα από τους άντρες. Καθόλου κολακευτικό για μένα, αλλά τουλάχιστον κέρδισε τον θαυμασμό μου γιατί η επιμονή της ήταν ένα από τα πράγματα που θαύμαζα σ' εκείνη. Όμως, πλέον δεν την καταλάβαινα, γιατί η Μάιτε είχε γίνει

μία αδηφάγα επαγγελματία που δε χόρταινε με τίποτα. Εγώ έκανα απλώς τη δουλειά μου, όμως εκείνη ήθελε να της ανήκει η δουλειά της.

«Τι μέρα είναι σήμερα;» ρώτησε γουργουρίζοντας σαν γάτα ενώ σήκωνε τα χέρια της στη γραβάτα μου για να την ισιώσει. Ήταν ήδη ίσια αλλά η Μάιτε πάντα έπρεπε να βάλει το χέρι της σε οτιδήποτε έκανα έτσι ώστε να έχει έναν λόγο να πει πως είχε κι εκείνη μία συμβολή σε ό,τι είχα καταφέρει. Ακόμα κι αν αφορούσε μία ίσια γραβάτα που είχα περασμένη στον λαιμό μου.

«Δευτέρα, αλλά τι σημασία έχει;» απάντησα ανόρεκτα. Απομακρύνθηκα από κοντά της και με όση προκλητικότητα διέθετα, έριξα καφέ μέσα στην κούπα μου. Δεν της άρεσε που έπινα καφέ και μάλιστα σε μεγάλες δόσεις· μου είχε κάνει ένα σωρό σεμινάρια για το πόσο κακό κάνει στον οργανισμό μου αλλά δε συγκράτησα ποτέ καμία πληροφορία. Ο καφές για μένα ήταν φάρμακο. Είχα στερηθεί πολλά τα τελευταία πέντε χρόνια αλλά τον καφέ μου δε θα τον πρόδιδα ποτέ. «Αφού θα είμαι όλη μέρα στο γραφείο κι εσύ θα περάσεις όλη τη μέρα στη δουλειά σου, γιατί δεν υπάρχει κάτι πιο σημαντικό από την επαγγελματική μας εξέλιξη», συνέχισα χαμηλόφωνα με μία δόση πικρίας στον τόνο μου. Ευχήθηκα να μη με είχε ακούσει, αλλά το βλέμμα αποδοκιμασίας που μου έριξε αποκάλυψε πως όχι μόνο με άκουσε αλλά δεν μπορούσε να εγκρίνει το γεγονός πως τον τελευταίο καιρό η δουλειά για μένα είχε γίνει αγγαρεία.

«Πολύ γκρινιάζεις τον τελευταίο καιρό και δεν κάνεις καλό στα τσάκρα σου».

«Στα ποια μου;»

Άνοιξα το ψυγείο για να βρω κάτι να φάω. Χαμογέλασα με ευχαρίστηση όταν ανακάλυψα εκεί ένα κουτί από την πίτσα που είχα αγοράσει πριν δύο βράδια, σε μία πράξη επανάστασης ενάντια στη διατροφή που έκανα πάνω από πέντε χρόνια. Είχε μέσα δύο κομμάτια ακόμα αφού η Μάιτε δεν έτρωγε τίποτα παχυντικό, ούτε ζωικά λιπαρά, ούτε στιδήποτε είχε πραγματική γεύση. Ακολουθούσα τη δίαιτά της χρόνια, παρότι το φαγητό για μένα ήταν πάθος, αλλά πριν μερικές μέρες έφτασα στο σημείο να πω, φτάνει! Ήθελα γεύση. Ήθελα τσορίθο και χαμόν, γι' αυτό πήρα την πίτσα από ένα μαγαζί κοντά στη δουλειά κι ας ήξερα πως θα άκουγα για μέρες το κήρυγμά της. Άξιζε τον κόπο. Ήταν μία αμαρτία που δε μετάνιωσα στιγμή και που ετοιμαζόμουν να επαναλάβω. Δάγκωσα ένα κομμάτι με κλειστά τα μάτια λες και έτρωγα ξανά φαγητό μετά από αιώνες. Ακόμα και παγωμένη, ήταν τόσο γευστική που άφησα ένα βογκητό απόλαυσης καθώς περνούσα από δίπλα της.

«Θα φράξουν οι αρτηρίες σου με αυτά που τρώς», μου φώναξε, σαν να ήθελε να με κάνει να μετανιώνω κάθε μπουκιά που απολάμβανα.

«Με μία φορά στα πέντε χρόνια που τρώω;» ρώτησα με γεμάτο το στόμα.

«Συνέχισε έτσι και θα δεις».

«Μάιτε», αναστέναξα προειδοποιητικά, εκνευρισμένος και έτοιμος για καβγά. Στάθηκε απέναντί μου με τα χέρια σταυρωμένα γύρω από το στομάχι της. Το ύφος της ήταν απειλητικό, έσταξε ειρωνεία· ένα χαρακτηριστικό της που τόσο πολύ αντιπαθούσα. Όμως, δε θα της έκανα τη χάρη να τσακωθούμε. «Θα συναντηθούμε για μία μπύρα το μεσημεράκι;»

«Δεν πίνω».

«Θα πω εγώ και για τους δύο μας· γαμώτο, δε γίνεται μία φορά να μη φέρεις αντίρρηση;»

Με κοίταξε κάπως έκπληκτη για το ξέσπασμά μου αλλά πλέον είχα βαρεθεί να συγκρατώ τον θυμό που μου προκαλούσε. Είχα κουραστεί, δεν μπορούσα να κρύβομαι άλλο. Έλεγα άσπρο και έπρεπε αυτόματα να πει μαύρο. Έλεγα δεξιά κι εκείνη πήγαινε αριστερά μόνο και μόνο για να μου πάει κόντρα.

«Εντάξει, θα έρθω...»

«Τώρα δε θέλω εγώ», τη διέκοψα πειστωμένος σαν παιδί. Άρπαξα τον χαρτοφύλακά μου, δάγκωσα ένα ακόμα κομμάτι από την πίτσα και βγήκα από το διαμέρισμα που μοιραζόμασταν τα τελευταία δέκα χρόνια, κλείνοντας την πόρτα πίσω μου με δύναμη. Είχα πειστεί πως η Μάιτε έκανε γιόγκα για να ηρεμούν τα νεύρα της ώστε να μπορεί να σπάει τα δικά μου. Μπήκα στο αυτοκίνητό μου και ακούμπησα το μέτωπο στο τιμόνι. Το κεφάλι μου είχε αρχίσει ήδη να πονάει. «Γαμώ τη ζωή μου!» φώναξα με όλη μου τη δύναμη κι αφού χτύπησα τα χέρια μου μερικές φορές στο τιμόνι, ένιωσα να ηρεμώ λιγάκι.

Είμαι σίγουρος πως πιο γρήγορα θα έφτανα με τα πόδια από το Λεγανές –προάστιο που είναι δίπλα στο κέντρο– στη δουλειά μου. Όταν η Μάιτε πρότεινε να μετακομίσουμε εκεί γιατί ήταν πιο κοντά στη δουλειά της, δεν είχα φέρει αντίρρηση, αλλά αν ήξερα πως θα χρειαζόμουν μία ώρα κάθε πρωί για να φτάσω στη δική μου, μάλλον θα έλεγα όχι.

Είχα κολλήσει στην κίνηση πάνω από τριάντα λεπτά ήδη. Η μουσική έπαιζε χαμηλά, γιατί ο πρωινός πονοκέφαλος δε συγκρινόταν με κανέναν άλλον, ενώ ο κλιματισμός σταμάτησε να δουλεύει δύο λεπτά αφότου ξεκίνησα γιατί δεν ήμουν αρκετά γκαντέμης, έπρεπε να γίνω ένας ιδρωμένος γκαντέμης. Κατέβασα όλα τα παράθυρα μήπως μπει λίγη δροσιά αλλά το μόνο που έμπαινε ήταν η ζέστη και η μυρωδιά του καμένου λάστιχου που πλανιόταν παντού στην πόλη.

«Αν είναι δυνατόν!» αναφώνησα. Η κατάσταση δεν αντεχόταν. Προτίμησα να γίνω μούσκεμα από τον ιδρώτα από το να ανεχτώ την ανακατωσούρα που μου προκαλούσε αυτή η μυρωδιά. Ευτυχώς, κρατούσα στο γραφείο δύο τρία πουκάμισα για καλό και για κακό γιατί ήμουν αρκετά άτσαλος όταν έτρωγα. Ανέβασα τα παράθυρα πάλι και έριξα μία ματιά στο ρολόι. Ήμουν στον δρόμο ήδη σαράντα λεπτά για μία διαδρομή που δε θα έπρεπε να κρατήσει πάνω από είκοσι. Ήταν πολύ νωρίς το πρωί για να τραβάω τέτοιο ζόρι. Δεν μπορούσα να καταλάβω τι πάθαιναν οι Μα-

δριλένοι τα καλοκαίρια. Η ζέστη έφταιγε που κανείς δε λειτουργούσε κανονικά. «Την γκαντεμιά μου μέσα», έβρισα καθώς χτυπούσα με δύναμη την κόρνα για να ξεκινήσει ο μπροστινός, που δεν είχε δει ακόμα πως το φανάρι είχε γίνει πράσινο. Τον προσπέρασα για να μπορέσω να μπω μέσα σε στενά ώστε να κόψω δρόμο.

Βγήκα στην Πασέο ντε λα Καστεγιάνα και αναπόφευκτα θυμήθηκα την πρώτη φορά που πήγα στα γραφεία της νέας μου εργασίας. Το άγχος μου είχε χτυπήσει κόκκινο, αλλά όταν είδα την ομορφιά της περιοχής ηρέμησαν τα μέσα μου. Η λεωφόρος διπλής κατεύθυνσης οδηγούσε στην περιοχή όπου οι επαγγελματίες προτιμούσαν για έδρα τους. Σε κάθε πλευρά, τα δέντρα υψώνονταν ως τον ουρανό χαρίζοντας χρώμα και δροσιά. Όπως και τότε, έτσι κι εκείνη τη στιγμή που πήγαινα για πολλοστή φορά στην Κουάτρο Τόρες, όπου βρισκόταν το κτήριο που φιλοξενούσε τα γραφεία μας, ένιωσα αμέσως κάθε ίχνος θυμού ή άγχους να φεύγει. Δε θα συνήθιζα ποτέ τη μεγαλοπρέπεια των Πύργων του ΚΙΟ¹ με την παράξενη

¹ Η πύλη της Ευρώπης (Puerta de Europa ή αλλιώς Torres ΚΙΟ) είναι δυο δίδυμοι πύργοι με γραφεία στην περιοχή Τόρες της Μαδρίτης. Οι ουρανοξύστες αυτοί έχουν 114 μέτρα ύψος, με 26 ορόφους και κατασκευάστηκαν μεταξύ 1990 και 1996. Το πραγματικά πρωτότυπο και εντυπωσιακό χαρακτηριστικό των πύργων αυτών δεν είναι το ύψος τους, καθώς με τα 115 μέτρα τους δεν μπαίνουν καν στη λίστα των ψηλότερων κτηρίων στην Ευρώπη, αλλά η κλίση κατά 15° που τους κάνει τους πρώτους ουρανοξύστες με κλίση στον κόσμο. (Σ.τ.Ε. πηγή: Taxidologio.gr)

αρχιτεκτονική τους. Έμοιαζαν σαν να προσπαθούσαν να αγγίξουν ο ένας τον άλλον. Ήταν, θα έλεγα, κάτι σαν πύλη απ' όπου έπρεπε να περνάω κάθε πρωί για να βγω σε μία άλλη διάσταση, σε μία άλλη πλευρά της πόλης που δε θύμιζε σε τίποτα τη Μαδρίτη του κέντρου που είχε μείνει κολλημένη στο παρελθόν, μα ούτε καν το Λεγανές που του έλειπε η πολυτέλεια του Κουάτρο Τόρες.

Τα γραφεία της επιχείρησης των Σίλβα ήταν σε ένα κτήριο με θέα προς την Πλάθα Πικάσο, την πλατεία που αν την είχε χτίσει ο ζωγράφος, σίγουρα δε θα άλλαζε την παραμικρή λεπτομέρεια. Το γκαράζ της εταιρείας δε βρισκόταν στο υπόγειο του κτηρίου όπως συνηθιζόταν, αλλά δίπλα στην πλατεία και δεν μπορούσα να γκριλιάξω γι' αυτό, γιατί λάτρευα να περνάω από εκεί τα πρωινά. Πολλές φορές προτιμούσα να περάσω εκεί το διάλειμμά μου γιατί, αν και ήμουν ανάμεσα σε κόσμο, ένιωθα πως δε με ενοχλούσε κανείς. Προχώρησα με τον χαρτοφύλακα στο χέρι και προσπέρασα το τετράγωνο σιντριβάνι που μου χάρισε λίγη δροσιά. Άνοιξα το βήμα μου γιατί η ανυπομονησία μου για να μπω στο κτήριο με τον κλιματισμό, ήταν μεγάλη. Ίσως αργότερα να έκανα μία βόλτα στην πλατεία. Ως τότε, έπρεπε να επικεντρωθώ στο βάσανό μου. Τη δουλειά μου.

Επικρατούσε πολλή ησυχία, γιατί όπως πάντα ήμουν ο πρώτος που έφτανα και πάντα ο τελευταίος που έφευγα από το κτήριο. Μερικές φορές αστειευόμουν πως ένα κρεβάτι μέσα στο γραφείο θα με γλί-

τωνε από τα πήγαινε έλα. Έτσι κι αλλιώς, τις περισσότερες φορές δούλευα κι από το σπίτι γιατί οι νομικές υποθέσεις της εταιρείας, δεν τελείωναν ποτέ. Και για να είμαι ακριβής, υποθέσεις του αφεντικού μου, που ήταν ο ορισμός του παράδοξου αφού δεν είχε ιδέα από επιχειρήσεις και παρ' όλα αυτά ήταν από τους πιο πετυχημένους επιχειρηματίες της Μαδρίτης. Του έλαχε το τζακ ποτ στη ζωή κι εκείνος έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του για να προκαλεί την τύχη. Και αυτή η πουτάνα, του καθόταν κάθε φορά. Ο Πιον είχε το κοκαλάκι της νυχτερίδας και όλα τού πήγαιναν καλά στη ζωή του γιατί δεν έκανε ποτέ κάτι μόνος του. Κάθε φορά που αποφάσιζε να κάνει μία τρέλα, πλήρωνα εγώ τη νύφη γιατί έπρεπε να τον ξελασπώνω πάση θυσία και να τον σώζω από τον εαυτό του, αφού αυτήν την υπόσχεση είχα δώσει στον συγχωρεμένο τον πατέρα του.

Έριξα το σώμα μου στον καναπέ του γραφείου μου γελώντας με τον εαυτό μου, γιατί κατά βάθος τον ζήλευα. Και ταυτόχρονα τον θαύμαζα, γιατί αντιδρούσε παρορμητικά χωρίς να υπεραναλύει τα πάντα. Άρπαζε τις ευκαιρίες από τα μαλλιά, γι' αυτό πάντα κατέληγε κερδισμένος.

Μερικές φορές αναρωτιόμουν τι σχέδια είχε η μοίρα όταν μας σύστησε. Δεν είχα ιδέα από επιχειρήσεις. Οικογενειακό δίκαιο σπούδασα. Δούλευα σε μία κοινωνική υπηρεσία για αρκετό καιρό όταν αποφάσισα πως έπρεπε να κνηγήσω κάτι μεγαλύτερο. Ο πατέρας του Πιον με προσέλαβε. Γνωριστήκαμε σε ένα

μπαρ όπου γιόρταζε με τον γιο του την πρώτη του αγορά. Μιλήσαμε λιγάκι περί ανέμων και υδάτων και μετά από μισή ώρα σηκώθηκαν να φύγουν. Όταν χωρίστηκαν οι δρόμοι μας ήταν περίπου τρεις το ξημέρωμα. Ο πατέρας του άφησε πίσω το πορτοφόλι του που βρήκα εγώ, ευτυχώς, αφού είχε μέσα ένα σεβαστό ποσό. Πήγα το επόμενο πρωινό να τον βρω για να του το επιστρέψω. Το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να μετρήσει τα χρήματα που είχε μέσα, μπροστά μου. “Δεν πήρες τίποτα”, διαπίστωσε σοκάροντάς με. “Δεν είναι δικά μου τα χρήματα για να τα πάρω”, είχα απαντήσει και προσβεβλημένος, σηκώθηκα να φύγω. Με σταμάτησε στην πόρτα και προσπάθησε να μου δώσει διακόσια ευρώ ως αμοιβή, που δεν πήρα ποτέ μου. Δύο μέρες μετά χτύπησε το τηλέφωνό μου και μου πρόσφερε δουλειά. “Θα δουλέψεις μαζί με τον Γιον. Είσαι άνθρωπος με αρχές και σε χρειάζομαι”. Δεν τον ένοιαξε στιγμή που δεν είχα την απαιτούμενη εμπειρία. “Μαζί με τον γιο μου θα μάθετε”, μου είπε και την επόμενη μέρα μου έδωσε το δικό μου γραφείο και ένα φορτίο άγχους μαζί, για δώρο. Ήμουν είκοσι έξι τότε, μόλις είχα βγει από τη σχολή και ψαχνόμουν γιατί δεν ήξερα τι ήθελα να κάνω μελλοντικά, και δεκατέσσερα χρόνια μετά, ακόμα ντάντευα τον Γιον.

Δεν μπορούσα να αποφύγω άλλο το γεγονός πως έπρεπε να ξεκινήσω δουλειά, τουλάχιστον όσο είχε ησυχία. Έβαλα την καφετιέρα να δουλεύει γιατί θα χρειαζόμουν πολλά λίτρα καφέ για να βγει η μέρα

και άνοιξα τα ντοσιέ με τις αναφορές. Τα μάτια μου δεν ήθελαν να εστιάσουν όσο κι αν το προσπαθούσα. Χασμουριόμουν συνέχεια με αποτέλεσμα να τα παρατήσω γρήγορα και να καρφώσω το βλέμμα έξω από το παράθυρο, στον ουρανό, ο οποίος είχε πάρει ένα απαίσιιο γκρι χρώμα από το νέφος. Τόσο όμορφη πόλη τον χειμώνα, τόσο χαστική το καλοκαίρι. Τεντώθηκα αφήνοντας μικρές κραυγές ευχαρίστησης ενώ δεν μπορούσα να μην αναρωτηθώ αν τελικά η Μάιτε είχε δίκιο που είχε ψύχωση με τη γιόγκα. Τις σκέψεις μου διέκοψε ο ήχος του κινητού μου. Κοίταξα την οθόνη και ξεφύσηξα κουρασμένα γιατί μου τηλεφωνούσε ο Γιον, προφανώς για να μου πει κάτι που θα με εξαγριώνει.

«Καλημέρα, αφεντικό», προσφώνησα με προσποιητή χαρά.

«Αντρέξ! Πού είσαι; Τι ρωτάω, ξέρω πού είσαι, στο γραφείο πριν από όλους, έτσι δεν είναι;»

«Με ξέρεις τόσο καλά», σάρκασα απογοητευμένος που ήμουν τόσο προβλέψιμος. «Χαρούμενος μου ακούγεσαι, τι έγινε, κοιμηθήκαμε καλά το βράδυ;»

Αναστεναγμός. Ωχ! Κι άλλος, βαθύτερος. «Δε φαντάζεσαι πού είμαι αυτή τη στιγμή».

Κάθισα, γιατί ήμουν σίγουρος ότι δε θα μου άρεσε αυτό που θα άκουγα. «Δεν μπορώ να φανταστώ, απλώς πες μου πως δεν είσαι φυλακή ή σε κάποιο μπουρδέλο, γιατί δεν μπορώ να τρέχω να σε σώσω πάλι».

Γέλασε δυνατά· αν μη τι άλλο ήταν χαρούμενος κι αυτό σήμαινε πως δεν ήταν μπλεγμένος. «Είμαι μέσα σε ένα αεροπλάνο και πάω Κούβα», απάντησε συνωμοτικά, λες και ήταν μυστικό. Δε θα έπρεπε να ξαφνιάζομαι αλλά με έπιασε εξαπίνης και για μία στιγμή δεν ήξερα τι να του απαντήσω. «Και δεν είμαι μόνος. Έχω τη Μακαρένα μαζί μου».

«Ποια είναι η Μακαρένα;» ρώτησα, αλλά η φωνή μου βγήκε πιο πολύ σαν βρυχηθμός.

«Το κορίτσι μου, τη γνώρισα πριν δυο μήνες, δε θυμάσαι; Αντρές, δεν μπορείς να φανταστείς τι συμβαίνει».

«Πες μου, γιατί ξέρεις πως δεν το 'χω με τη φαντασία».

«Παντρεύομαι!»

Ο εγκέφαλός μου προσπάθησε να επεξεργαστεί αυτό που μου είπε, αποτυγχάνοντας εντελώς. «Δε σε άκουσα καλά», είπα πνιχτά ελπίζοντας πως όντως είχα παρακούσει.

«Παντρεύομαι! Παράτησέ τα όλα κι έλα να με βρεις στην Κούβα, το συντομότερο δυνατό», με διέταξε και έκλεισε το τηλέφωνο πριν προλάβω να του κάνω κήρυγμα για το πόσο ριψοκίνδυνο ήταν να παντρευτεί με κάποια που γνώριζε για τόσο μικρό διάστημα.

Το κεφάλι μου σφυροκοπούσε χωρίς οίκτο και αναγκάστηκα να κλείσω τα μάτια μου για να μπορέσω να διώξω τη φοβερή ημικρανία που μου έκανε επίθεση. Μακαρένα... Μακαρένα... Η μόνη Μακαρέ-

να που ήξερα ήταν αυτή του τραγουδιού από τη δεκαετία του ενενήντα! Έλεγα πως δε θα χρειαζόταν να τον σώσω αλλά να που με διέψευσε πανηγυρικά για μία ακόμη φορά. Ήταν εντελώς τρελός έτσι όπως τα παράτησε όλα και έφυγε για Κούβα με μία σχεδόν άγνωστη. Ένιωθα το αίμα στις φλέβες μου να καίει.

«Κάθαρμα, πόσο ηλίθιος είσαι;» φώναξα, ενώ χτυπούσα το χέρι στο τραπέζι μπροστά μου γιατί, ήθελα δεν ήθελα, θα έπρεπε να κάνω ταξίδι δέκα ωρών για να σώσω αυτόν τον βλάκα από ένα μεγάλο λάθος που πήγαινε να κάνει.

